

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 4184/22
20.9.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Миланке Вукчевић, председника већа, Весне Караџић-Ристић и Весне Целетовић Цуцић, чланова већа, у правној ствари тужиоца Јавно предузеће “Градско стамбено”, Београд, ул. Данијелова бр. 33, матични број 07486251, ПИБ 100373090, чији је пуномоћник Перовић Маја, адвокат из Београда, ул. Грге Андријановића бр. 9, против тужене АА из ..., ул. ..., чији је пуномоћник Јанко Берберовић, адвокат из Београда, ул. Крунска бр. 41, ради иселења, одлучујући о жалби тужиоца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П 6421/19 од 18.04.2022. године, у седници већа одржаној дана 20.9.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П 6421/19 од 18.04.2022. године у ставу другом и трећем изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 6421/19 од 18.04.2022. године, ставом првим изреке одбијен је приговор стварне ненадлежности истакнут од стране туженог, као неоснован. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да се са свим лицима и стварима исели из настојничког стана бр. ... који се налази у ул. ... бр. ... и предметну непокретност слободну од свих лица и ствари преда тужиоцу у државину на слободно коришћење и располагање, у року од 15 дана од дана пријема пресуде, као неоснован. Ставом трећим изреке обавезан је тужилац да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 179.250,00 динара у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде са законском затезном каматом почев од дана извршности одлуке па до коначне исплате, под

претњом принудног извршења.

Против ове пресуде жалбу је благовремено изјавио тужилац побијајући је у ставу другом и трећем изреке из свих законских разлога.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу чл. 386 ЗПП (“Службени гласник РС”, бр. 72/11, са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд је нашао да жалба тужиоца није основана.

У проведеном поступку суд није починио битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 374 став 2 тачке 1-3, 5, 7 и 9 ЗПП на које другостепени суд у смислу чл. 386 ста 3 истог закона пази по службеној дужности нити битну повреду из тачке 12 тога члана, на коју се жалбом тужене указује јер је изрека пресуде у ожалбеном делу јасна и у складу са разлозима образложења који су такође јасни, потпуни и непротивречни стању у спису и изведеним доказима, како у односу на чињеничне закључке тако и у односу на примењене прописе, па не садржи такве недостатке због којих се не би могле испитати.

Према утврђеном чињеничном стању правни претходник тужиоца “Градско стамбено предузеће” закључило је са сада пок. оцем тужене као настојником зграде 20.07.1970. године уговор о коришћењу настојничког стана бр. 15458 којим је носиоцу станарског права дат на коришћење на неодређено време настојнички стан бр. ... у згради у ул. ... бр. ... на првом спрату, површине 51 м². У уговору је констатовано да станарина коју ће плаћати тече од 01.07.1968. године, а чланом 5 је одређено да ће стан користити заједно са члановима домаћинства-супругом ББ, сином ВВ и ћерком АА (туженом у овом спору). Чланом 13 истог уговора је прописано да је настојник зграде, када престане дужност, дужан да се исели из настојничког стана, као и лица која са њим станују по правноснажности решења о престанку радног односа. Констатовано је и то да се уговор закључује сходно чл. 41 Закона о стамбеним односима (“Службени лист СФРЈ”, бр. 11/66) на основу решења Градског стамбеног предузећа од 10.06.1968. године. Решењем Градског стамбеног предузећа од 10.06.1968. године утврђено је да је отац тужиље сада пок. ГГ распоређен на радно место настојника зграде у ул. ... бр. ... и да му се даје на коришћење описани стан у који ће се уселити 01.07.1968. године. ГГ је преминуо 07.07.1988. године, а после његове смрти тужена је наставила да користи овај стан у којем живи непрекидно од 1968. године, а након смрти оца од стране тужиоца његовим члановима породице није понуђен нужни смештај, нити су тужену ометали у поседу већ су пре четири-пет година долазиле две жене које раде код тужиоца да се распитају за предметни стан. Тужилац туженој није понудио нужни смештај, а тужена не поседује другу непокретност. Читањем Листа непокретности ... КО ... који је оверен код јавног бележника Мирјане Спасић 10.12.2020. године утврђено је да стамбена зграда за колективно становање у ул. ... бр. ... је уписана као државна својина Републике Србије, а да је ималац посебног дела зграде стана бр.... ГП “Комграп”, а да је у питању друштвена својина 1/1.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања првостепени суд доноси одлуку као у ставу другом изреке полазећи од одредбе чл. 37 Закона о основама својинско-правних односа претходно налазећи да тужилац има активну легитимацију због следа статусних промена (Градско стамбено предузеће-Удружена београдска самоуправна заједница

становања-Београдска заједница становање-ЈП за стамбене услуге-ЈП Градско стамбено, као и због тога што су носиоци својинских права, односно располагања на настојничким становима радне и друге организације које су финансирале изградњу тих станова, а тужилац је као инвеститор који је уложио средства у изградњу зграде и као давалац стана на коришћење активно легитимисан да тражи исељење тужене сходно чл. 37 Закона о основама својинско-правних односа. Како се тужена противила захтеву за исељење суд је утврдио да би усвајање тужбеног захтева којим би се обавезала тужена на исељење представљало мешање у њено право на дом јер тужилац током поступка није доказао постојање легитимног циља који жели постићи исељењем тужене, за шта нису били довољни само наводи да је власник, а да тужена нема правни основ да ту станује. Осим тога, из изведених доказа произилази да супротно одредби чл. 41 став 5 Закона о стамбеним односима (“Службени лист СФРЈ”, бр. 11/66) који је важио у време када је оцу тужене додељен предметни настојнички стан на коришћење и чл. 9 Одлуке о настојничкој служби којом је регулисано од организације за газдовање приликом исељења из настојничког стана обезбеђује други стан члановима домаћинства умрлог настојника зграде, тужилац није након смрти настојника обезбедио нужни смештај туженој као члану његовог домаћинства, а што није било спорно током поступка, па првостепени суд налази да тужилац не може тражити њено исељење јер би било повређено њено право на дом зајамчено чл. 58 Устава, а предвиђено и чл. 8 Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода. Стога сматра да се исељење тужене ради остварења легитимног циља који се огледа у заштити имовинског права тужиоца не би могло сматрати нужним у демократском друштву и сразмерним том циљу у смислу чл. 8 Конвенције па би исељењем тужене било повређено њено право на дом. Суд је одбио предлог за спајање противтужбе којим тужена тражи обезбеђење нужног смештаја од тужиоца која је заведена у предмету П 248/22 јер се тиме не би убрзало расправљање, односно из разлога целисходности користећи своје дискреционо право сходно чл. 328 ЗПП.

Дате разлоге првостепеног суда као правилне и на закону засноване прихвата и другостепени суд из следећих разлога:

правилно је првостепени суд из изведених доказа утврдио да је тужилац носилац права располагања на предметном настојничком стану који је исти доделио ради вршења настојничке службе сада пок. оцу тужене, те активно легитимисан да тражи њено исељење без обзира на упис државне својине Републике Србије, односно ГП “Комграпа” на стану бр. ... У том контексту, инвеститор који је уложио средства у изградњу настојничког стана одлучује о давању тог стана на коришћење па је стога и легитимисан за подношење захтева за исељење лица која у том стану станује.

Даље, када је неко лице усељено у настојнички стан по основу вршења настојничке службе онда оно не може стећи станарско право на том стану после престанка настојничке службе јер је у питању стан који је предвиђен као посебна категорија станова и на њему се не може стећи станарско право. Одредбом чл. 41 тачка 5 Закона о стамбеним односима који је важио 1966. године у време када је оцу тужене додељен предметни стан прописано је да у случају када настојнику престане настојничка дужност исти је дужан да се исели из стана заједно са лицима која са њим станују, а чланом 9 Одлуке о настојничкој служби предвиђено је да организација за газдовање приликом исељења из настојничког стана обезбеђује други стан члановима

домаћинства умрлог настојника зграде.

Имајући у виду да је неспорно да тужилац након смрти оца тужене истој као члану домаћинства који је остао да живи у стану у смислу цитираних одредби није обезбедио нужни смештај због чега је она и покренула поступак пред судом који је као противтужба заведен под нов број, а суд одбио да изврши спајање списка, тужилац не може тражити њено исељење из овог стана без истовременог испуњења своје обавезе обезбеђења нужног смештаја јер би било повређено како то првостепени суд правилно налази право на дом тужене прокламовано чл. 8 Европске конвенције о заштити људских права. Стога се неосновано жалбом тужиоца указује да је нејасно зашто се предметни стан на којем је он власник има сматрати домом тужене и како је суд нашао постојање трајне везе тужене са местом становања.

Право на дом, супротно наводима жалбе у конкретном случају не значи да постоји трајна веза тужене са овим станом, већ да је њено исељење могуће тек када тужилац у складу са Законом о стамбеним односима који је важио у време доделе тог настојничког стана на коришћење обезбеди истој нужни смештај.

Ни осталим наводима жалбе који нису од одлучног значаја не доводи се у сумњу правилност и законитост одлучивања првостепеног суда.

На основу чл. 401 тачка 2 ЗПП потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу трећем изреке побијане пресуде донета правилном применом чл. 150, 153 и 163 ЗПП према успеху у спору и важећој Таксној тарифи и Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, а правилна је и одлука о законској затезној камати која на износ досуђених трошкова тече сходно чл. 277 ЗОО од извршности до коначне исплате.

С обзиром на изложено, одлучено је као у ставу првом изреке на основу чл. 390 ЗПП, а одлука као у ставу другом изреке донета је на основу чл. 165 ЗПП јер тужилац није успео у спору поводом изјављеног редовног правног лека.

**Председник већа-судија
Миланка Вукчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић